

gives, men indleveres til Øvrigheden for af denne at forsynes med Erklæring og derefter tilbageleveres Bedkommende. Det er altsaa aldeles afgjort, at der i hele Lovgivningen ved Klager og Ansøgninger, som indgives til Hans Majestæt, forstaaes saadanne Ansøgninger, som skulle stiles til Hans Majestæt Kongen og afgjøres enten af Hans Majestæt Kongen selv eller i Hans Majestæt Kongens Navn, hvorimod Ansøgninger, som indgives til Embedsmænd og kommunale Autoriteter, ere saadanne, som vedkommende Embedsmænd eller kommunale Autoriteter kunne afgjøre i deres eget Navn. At Lovgivningen ganske bestemt forbinder denne Mening med det Udtryk: „Ansøgninger, som indgives til Kongen“, fremgaaer jo ogsaa udtrykkelig deraf, at naaget flere Lovsteder sige, at der med visse Ansøgninger skal forholdes som med dem, der indgives til Kongen, saa er det dog tillige udtrykkelig bestemt, at de Ansøgninger, som skulle indgives til Kongen, ikke skulle indsendes directe til Kongen, men indleveres til Øvrigheden for at forsynes med Erklæring, hvorefter de af Bedkommende indsendes ikke til Kongen, men til vedkommende Collegium, som enten selv kan afgjøre dem i Kongens Navn eller forelægge Hans Majestæt Kongen dem til Afgjørelse. Da Lovgivningen saa aldeles bestemt skjelner imellem og indeholder aldeles forskellige Regler om de Ansøgninger, der indgives til Hans Majestæt Kongen, og dem, der indgives til Embedsmænd og kommunale Autoriteter, saa kan der i et Lovforslag, som slutter sig til denne Lovgivning og alene og udtrykkelig taler om Ansøgninger og Klager, som indgives til Embedsmænd og kommunale Autoriteter, ikke tænkes paa Ansøgninger, der indgives til Hans Majestæt Kongen, og Lovforslaget kan derfor, saaledes som det er affattet, ikke omfatte de Ansøgninger og Klager, som indgives til Kongen.

J. M. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand, der gav os en Oversigt over sin store juridiske Værdom, undlod at tage det Punkt i Betragtning, som jeg nævnte, nemlig at § 2 i det foreliggende Lovudkast ifølge hans egen Fortolkning maatte være aldeles overflødig, thi Paragraphen siger udtrykkelig, at Ansøgninger

om Embeder ikke skulle være indbefattede under de Ansøgninger, over hvilke Erklæringer skulle være tilgængelige. Da nu som bekendt alle Ansøgninger over Embeder ere stiledede til Kongen, saa vilde § 2 være aldeles overflødig, naar den skulde forstaaes paa den af den ærede Rigsdagsmand angivne Maade. Det forekommer mig at være klart, idet enhver Ansøgning, til hvemsomhelst den end er stilet, skal indgives til vedkommende Embedsmand og med hans Paategning enten tilbageleveres eller indsendes af ham; men dertil kommer, at naar Ansøgningen indgives til en Minister, indgives den ogsaa til en Embedsmand, — en Minister kommer ligesaa godt ind under Benævnelsen Embedsmand som enhver anden Embedsmand, — og hvorledes derfor den ærede Rigsdagsmand end vender og dreier Spørgsmaalet med sin juridiske Dialektik, troer jeg dog, at han kommer tilfort. Et nyt Moment til Bedømmelsen af den ærede Rigsdagsmands Lovfortolkning idag, er det, at denne Fortolkning har han ikke opdaget ved Sagens foregaaende Behandling, thi hele hans Udtalelse dengang viste, at han forstod Loven dengang saaledes, som jeg troer, at alle Andre forstod den. Da han nu ikke var saa heldig at sætte sit Endringsforslag igjennem, har han nu idag opstillet en Lovfortolkning, med Hensyn til hvilken den lange Meddelelse af de forskellige Love, han omtalte, viser, at han har studeret dem; men jeg troer ikke, at det kan være rigtigt, at man ved en Sags tredie Behandling faaer en Fortolkning ud, som man ved anden Behandling ikke har kunnet aine; den Omstændighed er virkelig et Moment, der maa komme i Betragtning ved den ærede Rigsdagsmands Fortolkning. Iøvrigt vil jeg haabe, at den ærede Rigsdagsmand, hvis det foreliggende Lovforslag ophjæves til Lov, ikke vil være den, der kommer til at fortolke Loven.

Tillisch: Hvad det første Punkt angaaer, som den ærede Rigsdagsmand nævnte, maa jeg bemærke, at naaget der i § 2 staaer, at Ansøgninger om Embeder og Bestillinger ikke berøres af Lovforslaget, saa kan der dog i § 2 ikke handles om andre Ansøgninger end dem, der omhandles i § 1, og det vil være den ærede Rigsdagsmand bekendt, at ogsaa Em-